Allerzielen 2026

Ik zou u bij wijze van preek het verhaal willen voorlezen wat een collega enkele jaren geleden voorgelezen heeft aan Martine, vier dagen voor haar viertiende verjaardag. Martine was ongeneselijk ziek.
Het heeft als titel: “Het verhaal van de drie levens” en het kan een antwoord zijn, of een stuk, op de vele vragen die door mensen hun hoofd gaan als ze geconfronteerd worden met de dood. Het kan een stuk rust brengen en zelfs hoop in de grootste duisternis.
Beste Martine, eigenlijk, als we goed nadenken, zijn wij mensen allemaal al twee keer geboren en al één keer gestorven. Maar dat weten we niet meer. Toen uw moeder eergisteren vertelde van uw blijde geboorte – ze had uw hand toen vast, weet ge nog? - toen zei ge: “Dat weet ik niet meer.” En toch was die geboorte al uw tweede geboorte. De eerste, daar weten wij nog veel minder van en toch hebben we die al beleefd.
Dat was toen wij ontvangen werden in de schoot van onze moeder. Hoe klein en onooglijk we toen ook waren, toch waren we er al. Het was het begin van ons eerste kleine leven binnenin de schoot van onze moeder.
Binnen in die veilige geborgenheid beleefden wij onze eerste kindertijd, helemaal ineengevouwen en hulpeloos en vormeloos; onze eerste jeugd toen onze kleine ledemaatjes zich begonnen te ontwikkelen; onze eerste volwassenheid toen we al helemaal volvormd en volgroeid waren, en onze eerste ouderdom toen we begonnen uit de moeder weg te willen omdat we voelden dat onze tijd gekomen was. En zo beleefden we op een goede dag onze eerste dood: dat was toen we geboren werden op deze wereld.
Wie bij de geboorte binnen in de moeder zou kunnen zijn, zou niets anders zien dan pijn en verdriet en verscheurdheid en rouw, en hij zou niets anders horen dan de klacht: “Waarom gaat ze nu van ons weg, was ze dan bij ons niet goed?”
Maar niemand denkt na de geboorte nog aan die pijn, zelfs de moeder niet. Iedereen is blij om het nieuwe leven dat nu zichtbaar is. En zo begon dan voor ons ons tweede leven. En weer komt er een kindertijd, een jeugd, een ouderdom. Niet altijd de ouderdom van de jaren, maar van het voelen dat de tijd gekomen is om nog blijer en nog wijder en nog gelukkiger te gaan leven.
Dat is de roeping naar het derde leven, dat zijn de voortekenen van de derde geboorte die ons allemaal te wachten staat. Maar van deze derde geboorte zien en voelen wij alleen de pijn en de angst binnen in de grote moeder van deze zichtbare wereld. En dat maakt deze derde geboorte zo zwaar als wij alleen maar deze binnenkant blijven zien.
Maar hoe blij en vredig kan het ons niet maken wanneer wij geloven dat wij door al die pijn en angst heen herboren zullen worden in de hemel waar geen rouw meer zal zijn, geen geween, geen pijn, geen verdriet en ook geen dood meer. Niemand die geboren is kan binnen in de moeder nog gaan zeggen hoe zalig het daarbuiten is.

Dit is het verhaal van de drie levens, Martine. Het is nog lang niet af, sterker nog: het eindigt nooit. Want die derde geboorte brengt ons ten volle thuis bij God: niet voor even, maar voor eeuwig.
Dertien dagen na dit verhaal is Martine gestorven, net veertien jaar oud. Voor haar familie een enorm verlies, maar het was wel een afscheid omgeven door hoop, geloof en liefde. Als u zelf voor zo 'n afscheid staat, denk dan nog eens terug aan het verhaal van de drie levens. Amen.
Johan Goris, pastoor